

Bu memleketle, daha doğrusu memleketin insanıyla ilgili sevmediklerimin başında, bir işi çıktığında illa *tanıdık* araması gelir. Normal şekilde başvurduğunda da sonuç alacağı işlerde bile bir tanıdık, *aman beklemeyelim veya gidip müdürün odasında geyik çevirirken işimiz görülsün* hesabı. Otobüs bile-tini bile tanıdıktan alacak neredeyse.

Şimdi sen sevmiyorsun da Eminciğim, adam bu prensip üzerine kocaman bir örgüt inşa ediyor, hakim-leri savcılarını bağlıyor, avukatları onlara ekliyor, polisini askerini katıyor ve hooo, bir de bakıyorsun, de-vleti kitlemeyi dahi becerebilecek durumda. Biz zamanında *devlet darbesi* nasıl olur diye düşünürken, adam uygulamalı gösteriyor. Prensip de *bizim orada bir tanıdık var* prensibi.

Yoksa bu adamların hepsi *cemaatçi* dediğimizde aklımıza gelebilecek dindar insanlar mı? Hiç sanmıy-orum artık. Operasyon gastecisinden, yalancı müdürüne, hokkabaz profesöründen, çıkartma kağıdı gazetesine, genelde olduğu gibi cemaatin gayrindarları, dindarlarını çekip çeviriyor.

Cemaat dendiğinde, artık Türk'ün bu en sevmediğim özelliğinin vücut bulmuş halini anlıyorum. *Bizim orada bir ağabey var* cemaati bu. Her tür sahteliği de bu dirsek temasını fazla sevmesinden herhalde.

O sebeple *adalet* diyecek en son kesim bunlar. Yaptıkları işin artık alenen fitneden başka bir şey ol-madığını da biliyorlar herhalde.

Merak ettiğim, içeride kimler *ötmeye* başladı da, böyle bir aceleyle adamları çıkarmaya çalıştılar. Pas-aportlar da hazır mıydı?